

MENOLOGIUM CISTERCIENSE

MENSIS SEPTEMBRIS

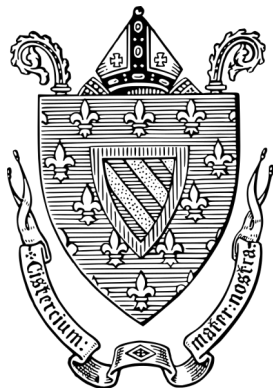
A MONACHIS

ORDINIS CISTERCIENSIS
STRICTIORIS OBSERVANTLÆ

compositum

ET A CAPITULO GENERALI ANNO 1951

APPROBATUM

WESTMALLE
EX TYPOGRAPHIA ORDINIS
1952

SEPTEMBER

I. září.

Ve Švýcarsku, význačný Reformátor **Vilém Moënnat** [moéná]. Z mnicha kláštera Hauterive¹ [ótrív] byl ustanoven Zpovědníkem mnišek z Magerau,² Abatyši a sestrám, které se vydaly na cestu obnovení mnišské kázně, všemožně pomáhal, a dovedně je znovu přivedl na cestu komunitního života; a ani výhrůžky jejich rodičů je neodradily od tohoto rozhodnutí. Generální Opatové Řádu Edmund de la Croix [de la kroa] a Mikuláš Boucherat [bušerá] jej pak velmi chválili a povzbuzovali, a potvrdili jej v úřadu nezvyklým způsobem. Poté přijal opět k reformám klášter La Fille-Dieu³ [la fij dijö], obnovil tam klausuru a neustálou abstinenci.⁴ Oba ženské kláštery jedinečným způsobem podnítil k řeholní horlivosti. Roku 1616 byl pak zvolen Opatem kláštera Hauterive [ótrív], kde s Boží pomocí blahodárně působil až do konce. Odešel k Nebešťanům roku 1640. (Hag., n. 571).

Ve Francii, kolem roku 1107, uložení do hrobu blahé paměti **Aleth**,⁵ nejdražší matky Svatého Otce Bernarda. Pocházela z hradu jménem Montbard⁶ [monbár], často konala skutky milosrdenství, a své syny vychovávala ve vši kázni. Každého z nich, jakmile jej porodila, sama vlastníma rukama obětovala Pánu; avšak Bernarda, o němž jediném obdržela vidění, že jej porodí, jako druhá Anna druhého Samuela jedinečným způsobem Bohu obětovala také v kostele u oltáře. Všechny své syny vychovávala spíše pro poustevnu než pro šlechtický dvůr, nestrpěla, aby si navykli vybraným

- 1 *Altaripa*, **Abbaye d'Hauterive** je cisterciácký klášter ve švýcarském kantonu Fribourg, nedaleko Bernu. Založen 1138 z Cherlieu, zrušen 1848, znovu osídlen 1939 z kláštera Wettingen-Mehrerau skupinou mnichů pod vedením Sigharda Kleintera, pozdějšího Generálního Opata Cisterciáckého Řádu.
- 2 *Macraugia* (francouzsky **Abbaye de la Maigrange**; německy **Abtei Magerau**) je klášter cisterciáček ve švýcarském Fribourgu, založený v roce 1255 z Hauterive, zrušený v roce 1848, obnovený v roce 1939. (červen, pozn. 49)
- 3 *Parthenon Filiae-Dei*, **Abbaye de la Fille-Dieu** je klášter trapistek u města Romont ve švýcarském kantonu Fribourg. Založen 1266, 1348 přešel do Cisterciáckého Řádu, v roce 1613 reformován otcem Moënnatem. 1906 přešly sestry k Trapistkám.
- 4 *abstinentiam perpetuam*
- 5 **Alèthe de Montbard** také **Aleth** či **Alette** (1070-1107) (z řeckého ἀλήθεια – alétheia, pravda) blahoslavená a matka svatého Bernarda. Její svátek se slaví 4. dubna.
- 6 *Mons-Barrus*, **Montbard** je obec mezi Dijonem a Auxerre v Burgundsku.

pokrmům, avšak krmila je pokrmý nízkými a obyčejnými. Měla ve zvyku každý rok o svátku svatého Ambrosiána, který se slavil 1. září, pozvat všechny kleriky, které dokázala sehnat, a pohostit je. Jednoho však roku, když se opět blížil předvečer tohoto svátku, zachvátila ji revmatická horečka.⁷ Ve sváteční den, když se slavila Mše svatá a ona přijala Tělo Páně, prosila, aby se po obcerstvení u ní klerici shromáždili. Usilovně za ni prosili Pána a začali recitovat Litanie; a ona se k nim také převelice od daně přidala. Avšak když došli k invokaci «Skrze své utrpení a kříž, vysvoboď ji, Pane»,⁸ ona zvedla ruku, označila se znamením kříže, a vypustila duši, takže zvednutou ruku už ani nepoložila.

Když se pak bratři později snažili přesvědčit Bernarda, který rozvažoval, že opustí světský život, aby se dal raději na studium svobodných umění, často vídali svou matku ve zjevení, která naříkala a vyčítala, aby jej ne-sváděli k takovým lehkovážnostem. A když Bernard přesvědčil svého bratra Ondřeje, aby s ním vstoupil do kláštera v Cîteaux, matka se mu zjevila, a s rozjasněnou tváří a úsměvem bratrům blahopřála k tomuto rozhodnutí. (Hag., n. 325, App.).

2. září.

Ve španělském klášteře Valparaíso,⁹ kolem roku 1600, odešel **Klement Gimenez** [chimenes], mnich. Proslavil se přísností života a pohrdáním sama sebou, a převelice byl proslaven i veškerou svatostí. Když jej pak po dlouhých útrapách povolával Bůh k věčné blaženosti, zlý duch začal divoce a viditelně napadat jeho vytrvalost. Zatímco jej zlý duch převelice sužoval, Klement jen neohroženě vzdoroval jeho bezbožným pokusům, vtom zahlédl Bohorodičku Pannu zahalenou nebeským jasem, která u něj stojí, zahání zlé duchy na útěk, čímž vojáku Kristovu dodala odvahu, a přislíbila mu věčnou blaženost. On tedy do výšky pozdvihl korouhev svatého Kříže, který držel v ruce, a zvolal, «Zvítězili jsme, bratři, zvítězili jsme a zahnali nepřitele na útěk». A po slovech radosti a jásotu přešťastně vypustil ducha. (Hag., n. 527).

Ve francouzském klášteře Poulangy¹⁰ [pulánži], zbožná Abatyše **Adelina**, dcera Guidona, staršího bratra Svatého Otce Bernarda, jež nejprve

---

7 *febris artus*

8 «*Per passionem et crucem tuam libera eam, Domine*»

9 *Vallis-Paradisi*, **Monasterio de Nuestra Señora de Valparaíso** byl cisterciácký klášter u obce Peleas de Arriba nedaleko města Zamora v Kastilii-Leon. Založen 1137, v roce 1152 vstoupil do Cisterciáckého Řádu jako dcera Clairvaux. 1836 zrušen, zničen, jeho existenci připomíná jen památník.

spolu s matkou vstoupila do kláštera v Larrey;¹¹ poté však přešla k cisterciáckým mniškám do kláštera Tart¹² [tár]. Když však benediktinské panny kláštera Poulangy [pulánži] toužily přijmout cisterciácké zvyky, vypráví se, že Adelina spolu s několika sestrami tam byla vyslána, aby je naučila nové observanci. Poté, co šťastně dokončily dílo obnovy, ostatní sestry se vrátily domů, avšak ona zůstala, a po smrti Abatyše ji mnišky zvolily, aby nastoupila na její místo. Když se tak stalo, za podpory a vedení jejího svatého strýce Opata Bernarda, neustále rostla její horlivost pro Řád. Přijala také blahoslavenou Ascelinu a její matku Bulencurii, které za ní přišly. (Hag., n. 353).

3. září.

V Irsku, v měsíci září roku 1581, byl umučen **Mikuláš Fitzgerald** [fitzdžerald], mnich neznámého kláštera, který byl zajat, když utíkal před krutým pronásledováním, a skrýval se v jednom lese, a oděn v mnišském hábitu byl přiveden do města Dublinu [dablinu], kde jej místokrál, který se nedokázal nasytit krve katolíků, odsoudil, aby byl oběšen, a poté polomrtvý rozčtvrcen. Tuto smrt tedy pro katolickou víru neohroženě podstoupil. Věřící ovšem, vedeni oddaností, sebrali krví nasáklý hábit mučedníka, a rozdělili si jej na kousky, které pak uchovávali jako relikvie. Rodičům pak byla projevena dobrá vůle, že mohli sebrat čtyři části svého nejdražšího syna, a odnést je ku pohřbu, načež je uložili do hrobky svých předků v kostele mnišek Řádu svaté Brigity. (Hag., n. 233).

V klášteře Panny Marie od Přístavu Spásky (Port-du-Salut¹³ [pór dü salü]), roku 1849, zbožně odešel do nebe Bratr **Mojžíš Chapellièr** [šapeliér], konvrš. Postavou malý, v tváři ošklivý a ducha nevzdělaného, neboť neu-měl ani číst, byl však naplněn dary milosti, a proslaven svou láskou,

---

10 *Polangium*, **Abbaye Saint-Pierre de Poulangy** byl klášter benediktinek ve stejnojmenné obci nedaleko města Chaumont ve francouzském departmentu Haute-Marne, asi 60 km od Dijonu. Založen před 1038, mezi léty 1147 a 1233 byl cisterciáckým, pak se opět vrátil do benediktinského řádu. Zrušen 1790.

11 *Lariacum*, **Larrey** je obec v Burgundsku, hned vedle Molesme, asi 90 km od Dijonu. Mezi léty 1078 a 1400 se tam nacházel klášter benediktinek.

12 *Tart*, **Abbaye Notre-Dame de Tart** byl první klášter cisterciáček v obci Tart-l'Abbaye nedaleko Dijonu v Burgundsku. Založen 1132 ze Cîteaux, 1623 se komunita stěhuje do Dijonu, v roce 1791 klášter zrušen.

13 *Portus Salutis*, **Port-du-Salut** je trapistický klášter v malé obci Entrammes u Laval v severní Francii. V roce 1815 tam Dom Eugène založil trapistické převorství, které Pius VII. rok nato povýšil na opatství, jež existuje dodnes. (červen, pozn. 48)

pokorou a zbožností; také se usilovně modlil a nepřestával rozmlouvat se svým andělem strážným. Sám zastal práci dvou dělníků. Byl natolik pokorného ducha, že bratry předcházel v úctě i lásce, tresty, které dostávali v kapitule, sám toužil nést, neboť nechtěl uvěřit, že by si je tito svatí mniši byli zasloužili. Stížen vážnější nemocí se občas nedokázal zdržet reptání; této své lidské slabosti ovšem neustále litoval, tím spíše, že se pokládal bratřím na obtíž, považoval to tedy za svou neřest, a sám sobě to dával za vinu. A třebaže byl sám převelice trýzněný, bolestmi bratří byl ještě více pohnut, a snažil se je jim je ulehčit, nakolik jen mohl. Prozářen Ježíšovou láskou pak vypustil duši. (Hag., Suppl., n. 698 c).

Roku 1209, posvěcení kostela v Oseku, poté, co byl klášter založen jinde roku 1194, avšak roku 1200 byl přesunut tam.

4. září.

V toskánském klášteře kláštera Svatých Salvátora a Lorenza na sedmém milníku,¹⁴ připomínka ctihodného muže **David**a, z mnicha tohoto kláštera se stal Převorem, neboli Představeným Kamaldulských¹⁵ Mníchů. Protože se stal slavným pro své mnohé ctnosti i jako výtečný milovník samoty, Svatý Otec Bonifác VIII. svolil k prosbám Kamaldulských, aby David jejich řeholní institut pozdvihl a podpořil. Toto dílo pak převelice chvályhodně a svatě vykonal. (Hag., n. 465).

V Clairvaux, připomínka jednoho zbožného konvrše, který tam přišel ze Španělska, a sice jako společník svého Opat, když podnikl cestu na generální kapitolu. Když tam zdálky uviděl vršek svatého chrámu, prosil svého Pána, aby mu tam dovolil tam spočinout. Avšak poté, co pokorně uctil hroby Svatého Otce Bernarda a svatého Malachiáše, náhle počal ztrácet síly, a jak si byl žádal, tak uprostřed svatého zástupu Opatů, mnichů a konvršů vydechl naposledy. (Hag., n. 345).

5. září.

---

14 *SS. Salvatoris de Septimo, Abbazia dei Santi Salvatore e Lorenzo a Settimo* byl cisterciácký klášter ve Florencii na sedmém milníku na cestě do Pisy (proto název *a Settimo*). Založen 1236 z kláštera San Galgano, zrušen 1783. (srpen, pozn. 139)

15 **Kamaldulští** (O.S.B. Cam.) jsou poustevnický řád založený sv. Romualdem v letech 1023–1026 volně navazující na benediktinskou řeholi. Název získali podle Camaldoli v Toskánsku, sídla prvního kláštera.

Ve Španělsku, připomínka ctihodného muže **Marka de Porras**. Poté, co přijal hábit v klášteře Nogales,¹⁶ v chóru se modlil s nejvyšší oddaností a uctivostí, v duchu rozjímal nad velikostí a vznešeností Boží; a právě z tohoto důvodu se oči všech obracely k němu a všichni jej měli rádi a ctili jej, ne jako spolubratra, ale jako Božího anděla. Z téhož úradku božské Vznešenosti byt' jen ten nejmenší lehký hřích oplakával s velkým zármutkem, avšak ne ze strachu služebníka, avšak veden láskou syna. Byl zvolen Opatem, a tento úřad vykonával pouze tak, aby co nejlépe projevoval lásku, a vykonával i úkoly služebníků. Se svým vlastním tělem zacházel se značnou krutostí. Kromě toho trpěl mnoha nemocemi, sužovaly jej velké a trvalé bolesti, které přijímal s pravou duchovní radostí. Když už umíral, předpověděl hodinu své smrti, a bratři jej viděli veselého a opravdu vděčného, jako by s radostí očekával něco velkého. Vrchol svého života prožil ke konci 16. století. (Hag., n. 512).

V Clairvaux, připomínka jednoho zbožného mnicha, jenž tam přišel se svým učitelem, když byl ještě mladíček ve věku čtrnácti let, avšak zůstat tam s ním nechtěl. Velmi se mu ošklivila společnost Cisterciáků, a často prosil Boha, aby mu nikdy nedával touhu přijít k tomuto Řádu za obrácením svého života. Ovšem vyděšen jednou k smrti nočním viděním, vydal se do rukou blaženému Otcí Opatu Bernardovi. Poté, jak praví autor Exordia Magna, jako beránek zapřažený do pluhu Řádu, jež přijal, se tím pokorněji choval před Bohem i bratry, čím mocnějšími dary nebeské milosti byl zahrnován. (Hag., n. 336).

6. září.

V Anglii, svatý Opat **Štěpán z Estonu**, jenž se z celeráře kláštera Fountains Abbey¹⁷ [fauntins eby] stal postupně Opatem klášterů Sawley¹⁸ [sólí],

---

16 *Monasterium Nucalense*, **Monasterio de Santa María de Nogales** byl cisterciácký klášter ve španělském městečku San Esteban de Nogales nedaleko města León ve stejnojmenné provincii. Založen 1149, zrušen 1836. (červen, pozn. 77)

17 *Monasterium Fontanensis*, **Fountains Abbey** byl cisterciácký klášter u města Ripon nedaleko Leedsu v Severním Yorkshire. Založen 1132, kdy po neshodách odešli mniši z benediktinského kláštera Panny Marie v Yorku, mezi nimi i sv. Robert z Newminsteru (Menologium ze 7. června) z kláštera, dostali území u šesti pramenů, které pojmenovali Fountains. V roce 1135 se stali součástí cisterciáckého řádu pod Clairvaux. Klášter byl zrušen 1539.

18 *Salleya*, **Sawley Abbey** byl cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci v anglickém hrabství Lancashire, poblíž Manchesteru. Založen 1149 z Newminsteru, zrušen 1536,

Newminster¹⁹ [njü-minstr] a Fountains Abbey. Sepsal rozjímání²⁰ plná zbožné laskavosti o patnácti radostech Nejblahoslavenější Panny Marie. Vzdal se opatského úřadu a zemřel v klášteře Vaudey Abbey²¹ [vódej eby], a vypráví se, že po své smrti v roce 1252 zazářil zázraky. (Hag., n. 424).

Ve Francii, roku 1688, odešla Matka **Magdalena Teresia Baudet de Beauregard** [bóde de bóregár], zakladatelka Bernardinek, jež byly nazývány «od Nejdražší Krve». Když si jako mladá mniška u svatého Justa²² ve městě Romans uvědomila nebezpečí, která číhají na mnišky a jejich sliby, pokud není zachovávána řeholní klauzura, přidala se k Bernardinkám v Grenoblu. Matka Ludovica de Ponçonas [ponsonas] ji později ustanovila první Představenou nového pařížského domu. Tyto sestry, když za několik let toužily být právem nazývány Cisterciáčkami, se svolením svých církevních Představených si nechaly připravit Konstituce, které byly více v souladu s Řeholí Svatého Otce Benedikta. A Matka Magdalena, poté, co byla mnoho let Představenou kláštera, zbožně odešla ve věku osmdesáti čtyř let. (Hag., n. 605).

Tento den se slaví posvěcení kostela Panny Marie z Olivy²³ ve Španělsku.

7. září.

In Anglia, anno 1583, egregius fidei Confessor **Thomas Madde** seu **Mudd**, monachus Joravallis. Cum sub reginæ Mariæ regimine catholicam fidem libere profiteri iterum liceret, ex Scotia, quo fugerat, in patriam re-

---

19 *Neomonasterium*, anglicky Newminster Abbey byl cisterciácký klášter v hrabství Northumberland na severu Anglie. Založen 1137 z Fountains Abbey, zrušen 1537. (červen, pozn. 15)

20 Stephen of Sawley, *Meditationes de gaudiis beate et gloriose semper virginis Marie*

21 *Monasterium Vallis-Dei*, **Vaudey Abbey** byl cisterciácký klášter u obce Bourne nedaleko města Leicester v anglickém hrabství Lincolnshire. Založen 1147 z Fountains Abbey, zrušen 1536.

22 *Monasterium S. Justi (Romans)*, **Abbaye Notre-Dame-des-Anges de Saint-Just-de-Claix** byl klášter cisterciáček založený z Bonnevaux v roce 1349 v obci Saint-Just-de-Claix nedaleko Grenoblu na jihovýchodě Francie. V roce 1600 byl přestěhován do nedalekého města Romans-sur-Isère, nicméně si zachoval název Saint-Just. Zrušen v roce 1791.

23 *Monasterium B. M. de Oliva*, **Santa María la Real de la Oliva** je trapistický klášter u obce Carcastillo na severu Španělska, nedaleko Pamplony. Založen 1134, v roce 1150 vstoupil do cisterciáckého řádu jako dcera francouzského kláštera L'Escaladieu, zrušen 1850, obnoven trapistry v roce 1927.

versus nobilium filios erudiebat. At Elisabeth rerum potita, latitans apud nobilem virum Thomam Percy, comitem Northumbriæ futurumque martyrem a Leone Papa XIII beatificandum, ejusdem capellanus factus est. Proditus autem, dum Missæ offert sacrificium cum aliis comprehenditur; ac ut derideatur ipsis sacris vestibus indutus in carcerem intruditur. Contra Episcopum, qui a fide defecerat, Christi in Sanctissimo Sacramento veram præsentiam strenue defendit. Quare ex civitate Eboracensi ad alium carcerem in Hull transmissus, loci statu intolerabili graviter infirmatus est, diemque ibidem clausit extremum. (Hag., n. 226).

In Gallia, anno 1914, in cælum abiit Frater **Sebastianus Gaudin**, juvenis monachus B. M. de Portu-Salutis. Puer indole fortis, sed pius atque magnanimus, in hoc monasterium receptus est, iactusque est postea novitius gravis ac religione fervens, qui gaudens quærebat et sequebatur Jesum crucifixum, cujus amore unice delectabatur. Hæc autem pia mens et animus in tribus annis, qui post professionem extra monasterium in periculis ac dissipationibus vitæ militaris ipsi peragendi erant, nullo modo diminuebatur, sed potius augebatur, ipse quoad licuit solitudinem etiam colens et orationem, corporis afflictationem atque monasticam paupertatem. Beatissimam Virginem Mariam filiali ac devotissimo obsequio prosequabatur, dum Jesu amore constanter captus, cogitatione precibusque jaculatorii proximum se Ei tenebat. Cum tandem in monasterium redire posset, omnia exercitia regularia cum alacritate resumpsit. At paulo post, mense Augusto 1914 bello indicto, iterum exeundum ei fuit. Dei voluntati libenter parens Ejusque beneplacito sese committens, victimam quoque pro peccatoribus cum Christo se offerens in militiam profectus est. Hanc oblationem die 7 zǎří subsequentis Deus benigne accepit. Et qui, pace non turbata, postero die, id est, in festo Nativitatis B. M. V., vota solemnia nuncupasset, inventus est plumbea glande ictus in fronte, sanguine, qui guttatim effluebat ex vulnere, circum caput quasi coronam monasticam adumbrante. (Hag., Suppi., n. 767 b).

Anno 1259, dedicatio ecclesiæ Morimundi.

Cortonæ in Italia, anno incognito, dedicatio ecclesiæ S. Antonii seu S. M. a Salute.

8. zǎří.

Signiaci, **beatus Gulielmus a S. Theodorico**, ibidem monachus. Leodii nobili genere natus, cum S. Theodorici prope Remos Benedictini monasterii Abbas esset, S. Bernardi celebritate attractus eundem frequentavit ju-

cundaque cum eo amicitia se conjunxit; atque ambo infirmi, de rebus spiritualibus seu scripturisticis dulciter conferebant. Gulielmo rogante et stimulative S. Bernardus suam et Cisterciensis Ordinis Apologiam scripsit. Ejusdem autem Ordinis sinceritate provocatus atque solitudinis accensus desiderio, Gulielmus S. Bernardi adverso consilio longe ante dato non retentus, praelationis onus et honorem deseruit, ac Signiaci habitum paupertatis suscepit. Cum autem senio confractus fratrum laboribus interesse jam non valeret, jacturam laboris humilitate et mentis redimebat exercitio, cujus fructus in libris deponebat doctrina theologica ac pietate lucidis, inter quos potissimum relevanda est Epistola illa aurea ad fratres Carthusianos de Monte-Dei. Vitæ quoque S. P. Bernardi adhuc viventis primum librum composuit. In his ergo laboribus dum homo Dei corpus et animam exercet, a Domino vocatus est hac die anno 1148. (Hag., n. 80).

Villarii (Villiers) in Gallia, anno 1632, transitus venerabilis Abbatissæ **Odettae Clause**. Ex illustri familia progenita, annos nata dumtaxat viginti tres, Abbatisa a rege designata est. Virtutibus vero et vitæ exemplo sororibus præluxit, humilitate præsertim, caritate erga infirmos et egenos, zelo et fervore ardentissimo in divinis Officiis celebrandis. Monasterium suum in rebus temporalibus et spiritualibus reparavit et multum auxit. Divæ meritis et virtutibus ad Deum migravit. (Hag., n. 564).

Anno 1897, dedicatio ecclesiæ B. M. de Lacu ad Duos Montes in Canada, et anno 1948, dedicatio ecclesiæ, nunc Basilicæ, Aureævallis in Belgio, quarum solemnitas agitur die 30 Augusti.

Anno 1206, in Austria-inferiore monasterium conditur Campililii (Lilienfeld).

9. září.

V Rakousku, roku 1653, k Bohu odešel Důstojný Opat kláštera Engelszell²⁴ **Martin Ridt von Collenberg**, vznešený rodem, stejně jako nadáním i ctností. Byl přijat do kláštera Wilhering, a klášter Engelszell, který se zrovna zmítal ve veliké krizi, již po šest let dovedně a bděle spravoval, když byl roku 1645 zvolen jeho Opatem. Žil přísným životem, byl však jemný ve svědomí i řeholním životě, velice byl oddán Panně Marii, a třebaže období jeho vlády připadlo do dosti nepřejícího období třicetileté války, učinil mnohé, aby rozšířil materiální i duchovní bohatství

---

24 *Abbatia Cella Angelorum*, **Stift Engelszell** je trapistický klášter na Dunaji na Rakousko-Bavorské hranici, asi 80 km od Vyššího Brodu. Založen 1293 z Wilheringu, zrušen 1786, obnoven jako trapistický 1925. (červen, pozn. 60)

svého kláštera; a vynaložil neuvěřitelné úsilí k zachování víry v té oblasti. (Hag., n. 583).

Také v Rakousku, roku 1701, zemřel v pověsti svatosti **Matěj Ungar**, Opat Zlaté Koruny, jehož hrob i dnes věřící uctívají jako hrob Svatého. (Hag., n. 646).

Posvěcení kostela Panny Marie z Chambarand²⁵ [šámbarán].

10. září.

V Itálii, **Blahoslavený Oglerius**, Opat kláštera Panny Marie z obce Lucedio²⁶ [lučédio]. Zpráva, že Svatý Otec Bernard podnikl cestu oblastí Piemontu, jak se zdá, jej přilákala, aby přišel do tohoto kláštera, a tam se stal upřímným učedníkem Kříže. Od počátku řeholního života obzvláštním způsobem uctíval panenskou Bohorodičku; jejíž božské výsady, především její Neposkvrněné Početí, také později slavnou chválou ve svých spisech vyzdvihoval. Ve ctnosti zazářil neméně než v učenosti, především neustálou snahou o pěstování zbožnosti, pohrdáním vlastním tělem a jeho trestáním, dobrotivostí a mírností. Za vlády Innocence III. spolu se svým Opatem Petrem, tohoto jména druhým, přijal roli ve vyjednávání často nesnadných záležitostí křesťanské republiky, dojednávali především smír mezi znesvářenými městy jižní Itálie. Ve své domovině kázal na podporu čtvrté křížové výpravy. Když byl Opat Petr odvolán k opatskému úřadu v klášteře La Ferté, Oglerius nastoupil na jeho místo v Lucediu. Těšil se přízni jak Papeže a císaře, tak i jiných vládařů církevních i světských, a též i lásce lidu. Vypráví se, že měl jedinečnou moc osvobozovat posedlé zlým duchem. Pozoruhodný svými zásluhami odešel do nadhvězdných Výšin ve vysokém stáří, roku 1214. Jeho úctu, která trvá od nepaměti, stvrdil Papež Pius IX. roku 1875. (Hag., n. 38).

---

25 *Abbatia B. M. de Campo-arando*, **Abbaye Notre-Dame de Chambarand** je trapistický klášter nedaleko francouzského Grenoblu. Založen 1868 z Sept-Fons, zrušen 1903, obnoven 1931 sestrami především z kláštera Maubec. V roce 2019 se komunita spojuje s bernardinkami.

26 *B. M. de Locedio*, **Abbazia di Santa Maria di Lucedio** byl cisterciácký klášter nedaleko Vercelli na severu Itálie (region Piemonte). Založen 1123 v La Ferté, zrušen 1784.

V Clairvaux, **blahoslavený Serlo**, kdysi Opat kláštera Savigny²⁷ [saviňi]. Nejprve byl učedníkem blahoslaveného Godfrida, který se později stal druhým Opatem Savigny, a spolu s ním se stal mnichem v benediktinském klášteře Cerisy²⁸ [serísi]; který pak opustili, aby hledali vyšší formu řeholního života, takže se vydali do Savigny spolu s Godfrídem. Toho pak v tomto klášteře následoval v opatské hodnosti. Třebaže jej někteří z klášterů jemu podřízených neposlouchali, klášter Savigny spolu s třiceti dvěma opatstvími na generální kapitule, která se slavila v roce 1147 v Cîteaux, za přítomnosti a potvrzení blahoslaveného Papeže Evžena III., rukou Svatého Otce Bernarda sjednotil s Cisterciáckým Řádem, i podřídil a připojil jej ke klášteru Clairvaux. On však toužil po tichu kontemplace, takže po pěti letech složil svůj úřad, zůstal v Clairvaux, kde na žádost blahoslaveného Roberta z Brug, který tam přijal Svatého Bernardum, bratřím svým kázáním mnoho prospěl. K tomuto úřadu jej totiž velmi dobře připravilo denní praxe a milostiplná dobrota. Roku 1158 odešel z tohoto života. (Hag., n. 92).

II. září.

Ve wirttemberském království, roku 1546, slavně odešel do nebe **Lukáš Götz**, Opat kláštera Herrenalb²⁹ a Vyznavač víry. Již roku 1515 byl klášter vyplněn místními sedláky. Roku 1534 pak začal vládce pomocí zabavování majetku a jiných obtíží přesvědčovat a tláčit na ctihodného Opata, aby opustil víru i Řád, a spolu s mnichy přijal lutheránský blud. Když se mniši rozprchli, Opatu samotnému bylo zůstat v klášteře, aby spravoval jeho majetek. Když mu však bylo přikázáno převléct hábit, tento muž převelice oddaný řeholnímu životu to odmítl učinit, dokud to neschválí Svatý Otec. Byl tedy, třebaže nevinný, obviněn z ukradení peněz, a utrpěl také bolesti na mučidlech. Po mnoha drsných letech v okovech vydechl v žaláři naposledy, neboť více poslouchal Boha než lidi. (Hag., n. 259).

---

27 *Savinicum*, **Abbaye de Savigny** byl cisterciácký klášter v obci Savigny-le-Vieux nedaleko města Rennes na severu Francie. Založen 1112, v roce 1147 se přidal k Cisterciáckému Řádu jako dcera Clairvaux. Bylo odsud založeno 23 klášterů, především na druhé straně Anglického kanálu. Zrušen 1791.

28 *Cerisiacum*, **Abbaye Saint-Vigor de Cerisy** byl benediktinský klášter v obci Cerisy-la-Forêt nedaleko města Bayeux na severu Francie. Založen 1030, zrušen 1790.

29 *Alba-Dominorum*, **Kloster Herrenalb** byl cisterciácký klášter v obci Bad Herrenalb nedaleko města Baden-Baden ve spolkové zemi Baden-Württemberg. Založen 1148 z alsaského kláštera Neubourg, zrušen 1536.

V Clairvaux, blahé paměti **Vavřinec**, konvrš. Na počátku svého obrácení byl sužován mnoha pokušeními, takže došel k velkým výšinám čistoty a oddanosti. Když ještě žil Svatý Otec Bernard, byl poslán s různými záležitostmi z kláštera, a vždy šťastně vyšel i se navrátil, takže i po jeho smrti, když byl poslán na cestu, s důvěrou vzýval tohoto Svatého, který se mu někdy též zjevil, a sesílal mu velkolepou útěchu. Pro slavnou památku tohoto přesvatého Otce našel velkou milost u hodnostářů církevních i světských. Když se pak vrátil domů, na svá stará bedra naložil s veškerým nadšením posvátnou disciplínu, kterou mu předal převelice zbožný Otec, a se zbožnou důvěrou předpokládal, že pro jeho zásluhy a přímluvy bude vysvobozen od věčného zla, neboť jej ráčil během jeho pozemských cest zdravého vyvést z tak mnohých nebezpečí do svého Clairvaux. (Hag., n. 141).

Roku 1135, byl v Rakousku založen klášter Nejblahoslavenější Panny Marie od Svatého Kříže (tedy Heiligenkreuz).

12. září.

Ve španělském klášteře Montederramo³⁰, roku 1616, byl pohřben zbožný Otec **Dominik**, mnich Kastilské Kongregace. Již od svého mládí si nanejvýš zamiloval samotu. Když se modlil, často se nacházel mimo svou mysl. Každou noc ještě před prvním zvoněním k Matutinu bičoval své tělo až k prolití krve. Nechtěl psát dopisy ani číst, co mu bylo napsáno: obrácen k věcem božským totiž zavrhoval vše pozemské. Dítě Ježíše choval v niterné lásce, a jeho přesladké jméno si neustále tiskl ke svému srdci, a vždy bylo slyšet i z jeho úst. Proto jej v celé Kongregaci nikdo nenazval jinak než Bratr Dominik od Dítěte Ježíše. Na cele měl sošku tohoto přesladkého Chlapce, a před ním na kolenou trávil často celé dny i bezesné noci; Pouze jemu jako nejmilejšímu bratru s důvěrou a pokorou svěřoval veškeré úzkosti svého srdce a všelijaké nesnáze duševní i tělesné; a nikdy netrpěl odmítnutím. Mnozí zbožní muži se svěřovali do jeho modliteb, a zakrátko poznali, v jaké vážnosti se nacházel u Ježíše. Toužil však odejít a být s Kristem,³¹ a to svému Dítěti Ježíšovi svěřoval v každou chví-

---

30 *Monasterium Montis-Rami*, **Monasterio de Santa María de Montederramo** byl cisterciácký klášter na severozápadě Španělska u města Ourense. Založen 1153, mezi lety 1155 a 1163 se včlenil do Cisterciáckého Řádu jako dcera Clairvaux. Zrušen 1835.

31 cf. Fil. 1,23

li, kdy jen mohl. A hle, po dvou měsících, kdy netrpěl ani horečkami, ani nebyl stížen jinou nemocí, zbožně zesnul v Pánu. (Hag., n. 522).

V klášteře Parc-aux-Dames³² [park-ó-dam] v Senlis³³ [sõnlis], dne 15. tohoto měsíce roku 1636, zesnula zbožná mniška **Anna de Vieuxpont**³⁴ [vjõpon]. Poté, co v tomto klášteře prožila několik let nepříliš zbožně, zatloužila pro přísnějším životě. Poté zazářila mnoha ctnostmi. Proto se stala představenou novicek a také byla zvolena Převorkou, a opět vydávala přejasná znamení ctnosti, a zdálo se, že se ani na chvíli dobrovolně neodpoutá od Boha, a ze svého Ženicha Krista se těšila v myšlenkách i rozjímání. V protivenstvích byla trpělivá, v příznivých časech pokorná; hříchy, kterých se dopustila, třebaže lehké, v hojnosti oplakávala. Když pak zuřila válka, se sestrami uprchla do Paříže, kde se, znavena útrapami, roznemohla. Když nadešla její hodina smrti, s velikou horlivostí vzdychala ke svému Ženichovi Kristu. Když pak zemřela, ve věku čtyřiceti let, její tvář vyzařovala nezvyklou krásu jako znamení blaženosti, které dosáhla. (Hag., n. 567).

Roku 1858 byl obnoven klášter Fontfroide [fonfroád], který roku 1147 přešel k Cisterciáckému Řádu. Jeho konvent byl však roku 1901 poslán do vyhnanství, roku 1919 se pak navrátil do Francie, ovšem zmíněný klášter byl již prodán, takže zde obýdlel prastarý benediktinský klášter v obci Cuxa.³⁵

13. září.

V Itálii, v oktávu Narození Nejblahoslavenější Panny Marie roku 1621 byl na nebeské Výsosti povolán **Jan Křtitel od Svatého Bernarda**, mnich z Kongregace *Les Feuillants*³⁶ [lé föjãnt]. Narozen do vznešené rodiny, vynikal bystrým rozumem, avšak nedbaje množství bohatství i záplavy potěšení zamířil do kláštera, kde ohnivé ostruhy svého mládí krotil nočním bděním a zdrženlivostí, též spodním prádlem utkaným z hrubých

---

32 *Parcus Dominarum Silvanectense*, **Parc-aux-Dames** byl klášter cisterciáček v diecézi Senlis nedaleko Paříže. Založen 1205, zrušen 1790. (srpen, pozn. 4)

33 *Silvanectense*

34 *Anna de Veteri-Ponte*

35 Zde byli Cisterciáci až do roku 1965, kdy byl klášter navrácen benediktinskému řádu.

36 *Congregatio Fuliensis*. Cisterciácká kongregace kolem kláštera *Les Feuillants* u francouzského města Toulouse, která se v roce 1589 oddělila od zbytku Cisterciáckého řádu. Vynikala svou extrémní přísností a asketickým životem, jedli pouze ječný chléb, byliny vařené ve vodě a ovesné vločky, neměli ani stoly, chodili bosí a spali na zemi. (červen, pozn. 10)

vláken, které nosil skoro celý den. Při zpěvu Officia užíval takové nadšení ducha a sílu hlasu, že tím všem ukazoval, jak moc je prodchnut čistým potěšením srdce. — Jeho tvář však napadla gangréna. Byl tedy vypovězen ze společných setkání bratří, avšak Boží útěchy v duši mu to plně vynahradily, a on sám říkal, že je prostoupen štěstím, a radoval se, že dostává vše, po čem ve stavu řeholního zaslíbení toužil: samotu a ticho. Ve dne v noci často trávil na kolenou před sochou Panny Marie, a stal se mimořádným příkladem trpělivosti, a poté, co byl obcerstven viděním božské Matky a jejího Krista, nastal poslední den jeho pozemské pouti. Bylo mu třicet tři let, když vrchol hory Soratte,³⁷ na níž byl umístěn klášter, uviděli poutníci putující z Říma do Loreta zářící světlem rozličných barev, a to natolik, že celí zkoprněli přišli do kláštera, a vyptávali se po příčině tak nového světla uprostřed noci. (Hag., n. 540).

V klášteře Sept-Fonts³⁸ [set fõn], roku 1678, do nebe vystoupil Bratr **Jan Labarthe** [labárt], konvrš. Byl vzdělaný, ale považoval se za nehodného kněžství, raději si tedy vyžádal hábit konvrše. Zanechal neobyčejný příklad pokory a poslušnosti; ovšem čím zazářil v nejvyšší míře, byla převelice vzácná úcta ke svému Opatovi, neboť v něm opravdu a zcela vážně viděl Boha, jako by byl skutečně přítomen a hovořil k němu. Jeho slova jej zasahovala nesmírnou radostí, a on je sbíral a uchovával v paměti jako slova samotného Krista. Když tedy takto svatě prožil pět let v klášteře, zachvátila jej choroba. Ničeho si v té době nežádal, avšak co mu bratři nabídli, to s upřímným vděkem přijal; jinak však s duchem zcela zaměřeným na Boha nemluvil s nikým kromě Zpovědníka. I za života měl velmi milou tvář, po smrti se však stal ještě krásnějším, když se mu navrátila přirozená barva, kterou mu horečka sebrala. (Hag., n. 599).

14. září.

Narození pro nebe svatého Petra, Arcibiskupa z Tarentaise [tarantéz], jehož svátek slavíme dne 10. května.

---

37 *mons Soracte*, **Monte Soratte** je výrazná hora u obce Sant'Oreste nedaleko Říma, s vrcholkem 691 m nad mořem. Zde měl poustevnu mimo jiné svatý Papež Silvestr I.

38 *Monasterium B. M. de Sancto Loco ad Septem Fontes*, **Abbaye de Sept-Fons**, v Dompierre sur Besbre ve střední Francii nedaleko Lyonu. Založen v roce 1132 z Fontenay, zrušen 1791, obnoven 1845 trapisty. (červen, pozn. 40)

V irském klášteře Sean Ross Abbey³⁹ [šón ros eby], roku 1913, zbožně zesnul Otec **Josef Hayes** [hejs], mnich. Byl žákem malého semináře připojeného ke klášteru Panny Marie od Mount Melleray [maunt melərej], později pak novicem ve zmíněném klášteře, byl to mladík andělské čistoty a značné veselosti, takže od něj Představení v Řádu očekávali to nejlepší. Ovšem zakrátko poté, co složil řeholní sliby začal scházet na úbytě čili stravování celého těla, a žádné léky jej již nedokázaly vyléčit. Trpěl takto šest let. Diecézní Biskup jej dokonce považoval za tak hodného přijmout svátost Kněžství, že pro něj v Římě vyžádal výjimku z náležitého studia. Když spolu s nemocí rostla i krutost bolestí, všichni, kteří za ním přišli, a viděli jeho trpělivost a sílu ducha, byli sladce naplněni pocitem zbožnosti. S radostí hovořil o otcovském Domě, do kterého měl namířeno, a často projevoval lásku ke kříži. Pán pak vynesl do nebe tohoto dokonalého učeníka kříže Kristova právě v den Povýšení Svatého Kříže. (Hag., n. 767).

Ve španělském klášteře svatých Jáchyma a Anny ve městě Valladolid⁴⁰ [vajadolid], roku 1666, zbožně zesnula **Magdalena od Ježíše**, mniška. Po značně nezřízeném mládí byla provdána, avšak manžel jí zemřel, a ona se díky radám a napomenutím jedné přítelkyně navrátila k ctnostnějšímu životu. Skrze milosti a osvětlení, které k ní přicházely v každodenním svátém Přijímání, překonala všechna protivenství, pokušení i slabosti, a stala se čistější a celistvější. Svatý Ignác z Loyoly jí jednou dal kytici lilií, a od té doby zůstala svobodna od tělesných pokušení. Když jí pak bylo padesát osm let, již dříve počatou touhu vstoupit do kláštera mohla konečně naplnit. Poté na příkaz Abatyše a Zpovědníka sepsala příběh svého života. Poté však ochrnula a dokonce i oslepla, zatímco však své srdce i mysl měla Bohem osvětlené. Odešla v pověsti svatosti a její tělo všichni uctívali jako tělo Svěťice. (Hag., n. 590, corrig.).

Roku 1891, posvěcení kostela Panny Marie z Lesa.⁴¹

15. září.

39 *Monasterium B. M. de Monte-Sancti-Joseph*, **Sean Ross Abbey** je trapistický klášter u města Roscrea (irsky: Ros Cré) nedaleko města Limerick ve středu Irska. Založen 1878 z kláštera Mount Melleray. (srpen, pozn. 44)

40 *Civitas Vallisoletana*, **Valladolid** je hlavní město stejnojmenné provincie v autonomním společenství Kastilie a León ve Španělsku. Má 316 000 obyvatel. Název pochází asi z arabské fráze „země otce“ (بلد الوليد – Balad-Al-Walid) v latině pak nejspíš *vallis soletum* – slunečné údolí. (červenec, pozn. 28)

41 *B. M. de Nemore*

V Irsku, roku 1637, odešel do nebe ctihodný muž **Jakub O'Culenán** [ou-kalənan], Opat kláštera Assaroe⁴² [asarou], rodný bratr Gelasia O'Culenana, Opata kláštera Boyle⁴³ [bojl], který se již dříve stal obětí pronásledování královny Alžběty. Jakub pak žil pod jhem řehole od svých dvanácti do svých devadesáti pěti let. Vypráví se, že se po celý život nerozčílil, ani neproněsl slovo, které by urazilo Boha či bližního, byl mužem velké prostoty a nevinnosti. Když hrozila nějaká bouře pronásledování, nikdy svůj řeholní hábit nevyměnil za světský oděv; dokonce i když jej někdy bludaři usilovně hledali, dosti zázračným způsobem jim vždy unikl. Mezi ostatními věcmi, co o něm říkal lid, přešlo do pověstí, že voda, kterou požehnal, uzdravovala nemocné; proto sem přicházeli lidé i z odlehklých míst, aby pro své nemocné či pro dobytek tuto vodu opatřili. Když tento svatý stařec vydechl naposledy, po dva týdny byla u jeho hrobu slyšet přesladvá harmonie zpěvu, takže někteří z bludařů, kteří bydleli kolem kláštera, zděšení utíkali do města. (Hag., n. 56g).

V klášteře Panny Marie od Neposkvrněného Početí v Avesnières⁴⁴ [avéniér], roku 1851, zbožně odešla Ctihodná Matka **Alžběta Piette** [pět], první Abatyše. Pocházela z Lutychu,⁴⁵ už jako dívka ve světě si zvykala na klášterní způsob života, zatímco další duchovní praktiky si osvojovala s vděčností a radostným zalíbením. Když se stala novickou v klášteře Panny Marie od Věčnosti ve Vestfálsku,⁴⁶ spolu se sestrami statečně snášela občas téměř nesnesitelnou chudobu a nedostatek některých věcí, a přísnost života, stejně jako i těžké zkoušky v počátcích mnišského života. Čtyři roky po věčných slibech pak byla ustanovena Představenou útočiště ve městě Borut u Lutychu, poté znovu v klášteře Svaté Kateřiny ve městě Laval, kde se také stala Abatyší, a stala se proslulou pro svou víru a lásku, trpělivost, horlivost Řeholi a zbožnost. (Hag., n. 683, et Suppl., p. 12-13).

---

42 *Samarium*, **Assaroe Abbey** byl cisterciácký klášter u obce Ballyshannon na severozápadě Irska. Založen 1178 z kláštera Boyle, zrušen 1597.

43 *Buellium*, **Boyle Abbey** byl cisterciácký klášter ve stejnojmenném městě na severozápadě Irska. Založen 1161 z Mellifontu, zrušen 1584.

44 *Monasterium B. M. de Immaculata Conceptione*, **Abbaye Notre-Dame de la Coudre** je klášter trapistek ve městě Laval nedaleko Rennes na severozápadě Francie. Založen 1818 z Port-du-Salut, 1826 se stal Opatstvím.

45 *Leodium*, **Liège** je velké univerzitní město v Belgii, nedaleko Bruselu.

46 *Darfeld*, německé městečko nedaleko Münsteru (Vestfálsko). V letech 1795-1825 tam nově vystavěný klášter v části města Rosenthal sloužil jako útočiště trapistům a trapistkám vyhnaným z Francie a Ruska. (červen, pozn. 45)

Roku 1217, posvěcení kostela v Casamari, kterého se ujal Svatý Otec Honorius III. ke cti Svatých Jana a Pavla, mučedníků.

Roku 1856, posvěcení kostela Panny Marie od Svatého Místa u Sedmi Pramenů (Sept-Fonts).

16. září.

Pro nebe se narodil Svatý **Martin de Finojosa** [finochosa], jemuž bylo později dáno jméno Kněz, kdysi Biskupa diecéze Sigüenza, jehož svátek se slaví dne 5. května.

Ve francouzském klášteře Quincy⁴⁷ [quinsi], byl umučen **blahoslavený Galter** či **Walter**, Opat, a někteří se o něm domnívají, že byl zvolen Biskupem diecéze Auxerre⁴⁸ [osér]. Převládá však ústní podání, že zemřel jako mučedník, tohoto dne roku 1244. Jakým způsobem smrti či při jaké příležitosti zemřel, to nevíme. Vypráví se však, že mnozí z věřících, kteří navštívili jeho hrob, byli vyléčení z horečky, a také v Quincy ještě dnes poutníci navštěvují pramen se sochou blahoslaveného. (Hag., n. 159).

V belgickém klášteře Jardinet⁴⁹ [žardiné], 20. dne tohoto měsíce roku 1478, zesnul svatý Reformátor **Jan Eustachius**. Jako mladík složil řeholní sliby v Řádu svatého Augustina. Když se však dozvěděl, že v oblasti kolem města Namur podivuhodným způsobem rozkvetla Řehole v Cisterciáckém klášteře, a opět volá k dávné přísnošti, se souhlasem přestavených se odebral do kláštera Moulins⁵⁰ [mulān]. Opat z Aulne jej pak vyslal do kláštera Jardinet, aby reformoval tento klášter mnišek. Tři mnišky, které tam nalezl, pro svobodnější život poslal do jiných klášterů. Posílen dalšími druhy tam pak žil ve veliké chudobě, špinavou a odpudivou práci dával sobě dříve než bratřím. Vzhledem k tomu, že se kolem něj doširoka dodaleka šířila vůně svatého života, vzdělaní muži, kteří měli namířeno k církevním hodnostem, se na jeho povzbuzení svobodně zříkali světa. Mnohé kláštery

---

47 *Quinciacum*, **Abbaye Notre-Dame de Quincy** byl cisterciácký klášter nedaleko Auxerre ve středu Francie. Založen 1133 z Pontigny, zrušen 1790.

48 *Episcopus Antissiodorensis*

49 *Jardinetum*, **Abbaye Notre-Dame du Jardinet** byl cisterciácký klášter ve městě Walcourt nedaleko města Charleroi na jihozápadě Belgie. Založen 1232 jako ženský, v roce 1441 skomírající komunita nahrazena mužskou z kláštera Moulins, v roce 1793 zničen a komunita vyhnána, 1796 zrušen.

50 *Monasterium Molinense*, **Abbaye de Moulins-Warnant** byl cisterciácký klášter v obci Anhée nedaleko Namuru na jihozápadě Belgie. Založen 1233 z Soleilmontu jako klášter ženský, 1414 je Abatyše sesazena, sestry zbaveny slibu stability a poslušnosti, a dostaly penzi. Z klášterů Villers a Aulne sem byla povolána mužská komunita. 1785 klášter zrušen.

díky jeho dovednosti a píli znovu přijaly dávnou observanci, na druhou stranu proti němu sprádali vznešení rodiče velké plány. Vládci se těšili z přízně tohoto svatého muže. Čím více však vyrostl v očích všech, tím více se považoval za služebníka neužitečného. Proslavil se také duchem proroctví; i lidem nepřítomným, kteří jej vzývali, přispěl na pomoc. Byl převelice štědrý k chudým, a obilí, které vydával potřebným, nezřídka zázračným způsobem rozmnožil. Poté, co pro slabosti stáří k nevoli bratří složil úřad Opata, o čtyři roky později s tváří klidnou a vděčnou mezi svými drahými a v jejich objetí odešel ze života. (Hag., n. 483).

17. září.

V Prusku, památka na umučení Opata a mnichů kláštera Oliwa,⁵¹ z nichž některé v roce 1224, jiné v roce 1236 pozabíjeli pohané. (Hag , n. 199).

V belgickém klášteře Félixpré⁵² [felispré], roku 1617, odešla do nebe převelice zbožná mniška **Anna Biena** [bjena]. Měla ve zvyku jako první přicházet ke společným modlitbám a jako poslední odcházet. Ustavičně rozmlouvala s nebešťany, také pokrm přijímala tak málo, jak jen mohla, a oči ani ducha neodvracela od rozjímání Kristových utrpení. Pohnuta touhou po evangelní pokoře a chudobě, vybírala si všechno co nejnižší. Neuplynul téměř den, aby se z něčeho neobvinila, třebaže sestry žádnou vinu neviděly. Nestrpěla v sobě nic, co by jiným působilo nepohodlí. Chudou dívku skoro celou pokrytou vředy za dva roky uzdravila podivuhodnou láskou. Když po padesáti třech letech mnišského života nábožně zemřela, z rozhodnutí Otce Zpovědníka byla pohřbena na čestnějším místě než ostatní sestry. (Hag., n. 553).

Roku 1894, posvěcení kostela Panny Marie od Královského Města,⁵³ za přítomnosti všech Otců Řádu, kteří se tam tehdy sešli ke generální kapitule. Tento svátek se pak slaví dne 17. října.

18. září.

---

51 *Cænobium Oliviensis*, **Opactwo Cystersów w Oliwie** je cisterciácký klášter v Oliwie, městské část Gdaňsku, přístavu na severu Polska. Založen v roce 1188 z kláštera Kołbacz. V roce 1831 zrušen, znovu osídlen 1945 z kláštera Szczyrzyc. (srpen, pozn. 79)

52 *Felix Pratum*, **Abbaye Notre-Dame de Félixpré** byl klášter cisterciáček u obce Givet na jihu Belgie (dnešní Francie), založen 1230, zrušen 1790.

53 B. M. de Villa Regia

V Irsku, slavný Velekněz **Patrik Plunket** [planket], Biskup diecéze Meath⁵⁴ [mít]. Jako mladík získal humanitní vzdělání v Lovani, pak se vrátil do Dublinu a složil sliby v posvátném Cisterciáckém Řádu. Poté zajistil vzdělání svému příbuznému, chlapci Oliveru Plunketovi, budoucímu Primasu království a blahoslavenému mučedníkovi, a stal se plodným kaza-tem Božího slova. Proto byl také z apoštolské autority ustanoven titulárním Opatem přeslavného Opatství Panny Marie Dublinské. A když roku 1638 Cisterciáci v Irsku založili novou Kongregaci Řádu připojenou ke Kastilské Kongregaci, pod ochranou svatých Otců Bernarda a Malachiáše, jednomyslnou volbou kapitulářů byl vybrán jako první Generální Præses. Roku 1647 byl jmenován Biskupem diecéze Ardagh⁵⁵ [ardach], těžce jej postihlo Cromwellovo nanejvýš krvavé pronásledování katolíků, mezitím se skrýval v lesích, jeskyních či chaloupkách chudých, a po nocích přinášel věřícím náboženské útěchy; po sedm let byl jediným Biskupem v Irsku. Nakonec ovšem i on musel uprchnout. Vrátil se však, a když poznal, že místodržící chce způsobit rozkol mezi katolíky, zapomněl na strach z vězení či ze smrti, a tento pokus důrazně a s konečnou platností potlačil. Když se o jeho zásluhách dozvěděl Svatý Otec, přesunul jej na vznešenější stolec diecéze Meath. Na tomto místě se pak ukázal býti otcem chudých, třebaže sám chudý. Byl převelice zkušený ve věcech církevních a měl převelikou péči o spásu duší. Poté, co čtrnáct let spasi-telečně vedl ještě tuto diecézi, zesnul tento ctihodný velekněz roku 1679 smrtí spravedlivých. (Hag., n. 247).

19. září.

V Clairvaux, převelice oddaný mnich římského kláštera svatých Vin-
cence a Anastasia⁵⁶ jménem **Balsamus**. Třebaže se věnoval usilovné péči
o svůj klášter, přece však kromě společné observance Řádu a dalších
dobrých skutků, které vykonával, se každý den modlil celý žaltář a své
tělo trestal bičem. Když jednou kvůli záležitostem, které mu byly svěřeny,

---

54 *Diœcesis Midensis*

55 *Diœcesis Ardaghensis*

56 *Romanum cœnobium SS. Vincentii et Anastasii, Abbazia delle Tre Fontane*
je trapistický klášter v Římě nedaleko basiliky svatého Pavla za Hradbami na
místě stětí svatého Pavla, kdy jeho hlava údajně třikrát dopadla na zem, a na
každém z těchto míst vytryskl pramen. V polovině 7. století se zde nacházel
řecko-arménský klášter, na konci 11. století pak připadl cluniackým benedik-
tinům. V roce 1140 klášter obdrželi cisterciáci, prvním opatem byl pozdější
papež Evžen III. V roce 1808 byl klášter uzavřen Francouzi, 1868 byl obnoven
a svěřen trapistům.

přišel do Clairvaux, převelice pokornými prosbami si od Svatého Opata Bernarda vyžádal a obdržel, že po jeho smrti se za něj konvent v Clairvaux pomodlí celé Officium za zemřelé. Když toho dosáhl, již považoval Clairvaux za své a sebe za mnicha tohoto kláštera, a od toho času měl ve zvyku se modlit za zemřelé bratry z Clairvaux obvyklá Officia. Když tam zase jednou přišel, stalo se jednomu z bratrů, že jeho život se přiblížil ke svému konci. Když pak zazněla tabula na znamení bratrovy blízké smrti a on uviděl tu sešlost mnichů a převelice oddaný zástup konvršů, který se tam objevil, jehož dober si s žhnoucím srdcem přál být účasten, s mocným lkaním žádal, aby posečkali. Zazpívali tedy antifonu, a když se v závěru říkalo «Pane, smiluj se nad hříšníkem», všichni obvyklým způsobem žádali o smilování ve venii, když jej na místě zachvátila horečka, která jej až do smrti všelijakými útrapami sužovala a očišťovala, a jemu se splnilo přání tak šťastně, jak jeho smrt přišla rychle. (Hag., n. 368).

V francouzském klášteře Almanarre⁵⁷ [almanar], dne 20. tohoto měsíce roku 1652, se zbavila pout svého těla zbožná Abatyše **Markéta de Forbin de Solliers** [də forbän də solié]. Vstoupila do tohoto kláštera jako devítiletá dívka, byla obohacena, dalo by se říct, mystickými milostmi. Padesát let vykonávala úřad Abatyše, a nesmírně se snažila, aby tam opět vykvetla mnišská disciplína. (Hag., n. 582).

20. září.

Ve Francii, roku 1709, k Bohu vystoupil svatý a ctihodný Opat Dom **Eustachius de Beaufort** [də bófór], Reformátor kláštera Sept-Fons⁵⁸ [set fõn]. Když mu bylo dvacet let, jeho otec se postaral, aby od krále obdržel tento klášter. V prvních letech pak chtěl pouze hýřit nějakými mladickými marnostmi a pouze jim se věnovat, avšak pod vlivem staršího bratra kněze si zamiloval pokání a samotu, a tato láska v něm pak řádně vyrostla. Na rozdíl od mnichů, které mu svěřila božská Prozřetelnost, a kteří ovšem žili v řeholní kázni dosti umírněné, on se chtěl ještě více posvěcovat. Roku pak 1663 on sám jako první přijal celou Řeholi, a začal s nejvyšší

---

57 *Almanarra, Abbaye Saint-Pierre de l'Almanarre* byl klášter cisterciacek na jihovýchodě Francie u města Toulon. Předtím zde byl mužský benediktinský klášter založený 989. Klášter cisterciacek založen 1220 z kláštera Saint-Pons de Gémenos. Zrušen 1793.

58 *Monasterium B. M. de Sancto Loco ad Septem Fontes, Abbaye de Sept-Fons*, v Dompierre sur Besbre ve střední Francii nedaleko Lyonu. Založen v roce 1132 z Fontenay, zrušen 1791, obnoven 1845 trapisty. (červen, pozn. 40)

pílí usilovně zachovávat život v klauzuře se silentiem, čteními, prací rukou, posty a újmou od masa; a na této cestě jej po nějakém čase začali následovat čtyři z jeho mnichů. On pak jako Opat všechny předcházel v lásce, prostotě a tvrdosti k sobě samému až do konce svého života. Pověst o tom, že v klášteře Sept-Fons žijí mniši svatého způsobu života se neustále šířila, a tolik mužů nakonec požádalo o vstup do tohoto kláštera, že ctihodný Opat, když umíral, zanechal zde sto mnichů hořících láskou k Řeholi a padesát konvršů. (Hag., n. 649).

V nizozemském klášteře na Královské Cestě (Tilburg),⁵⁹ roku 1892, se pro nebe narodil Bratr **Alois Maria van Rijckevorsel van Rijsenburg** [fan rajkevorsel van rajsenburg], jenž byl mladíkem žijícím ve světě bezúhonným životem, pak se zřekl otcovského majetku i titulu, a pokorně vstoupil do tohoto nedávno založeného kláštera; a cokoliv povstalo z Řehole a věci s ní spojených jako tvrdé a drsné, on v Ježíšově lásce s radostí přijímal, pak s dovolením a schválením Představeného z vlastní vůle obětoval svůj život za vytoužené spojení tří trapistických kongregací jako oběť Bohu milou, kterou každý den obnovoval, a která již patnáctý den po smrti tohoto výtečného řeholního bratra přinesla první šťastné plody. (Hag., n. 729).

Roku 1922, posvěcení kostela Panny Marie z Dombes⁶⁰ [domb]; a roku 1928, zase Panny Marie v Tamié.⁶¹

21. září.

V Cîteaux, připomínka **blahoslaveného Bonifáce**, Opata, jemuž se dostalo velké výsady, což se po šedesát let nikomu nepodařilo, a ani poté nikomu dalšímu nestalo, totiž poté, co v roce 1250 zemřel, byl uložen k blahoslaveným a ctihodným prvním Otcům Opatům tohoto kláštera.

---

59 *Villa Regia, Abdij Koningshoeven* či *Tilburg* je trapistický klášter ve městě Tilburg u Eindhovenu na jihu Holandska. Založen 1881. První opat tohoto kláštera Sebastian Wyart a předposlední opat Bernardus Peeters se stali prvním a zatím posledním generálním opatem O.C.S.O. (2022).

60 *Abbatia B. M. de Dumbis, Abbaye Notre-Dame-des-Dombes* byl trapistický klášter u obce Plantay nedaleko Lyonu na východě Francie. Založen 1863 z Aiguebelle, zrušen 2001, kdy bratři požádali hnutí Chemin neuf, aby je nahradili v jejich poslání modlitby a přijímání hostí.

61 *Stamedium*, fr. **Tamié** je trapistický klášter nedaleko Grenoble ve východní Francii (Savojsko). Založen 1132 z Bonnevaux, zrušen 1791, znovu osídlen trapisty 1861. (červen, pozn. 109)

Z této výsady po právu odvozujeme, že se v životě těšil jedinečné pověsti svatosti. (Hag., n. 164).

V klášteře Châtillon⁶² [šatijón], je připomínán Opat a Reformátor **Octavius Arnolfini**.⁶³ Pocházel z převelice vznešené rodiny a král Jindřich IV. mu roku 1598 daroval Opatství Charmoye⁶⁴ [šarmoa] a jmenoval jej komendatárním Opatem. On ovšem zanedlouho odešel do Clairvaux, kde přijal mnišský hábit. A od toho času začal spolu s dvěma mnichy jménem Abraham L'Argentier [laržántié] a Štěpán Maugier [mózié] uvažovat o reformě Řádu. Pak se stal Opatem kláštera Châtillon [šatijón], roku 1605 nařídil ve svém klášteře přísnější observanci. Naplněn zásluhami i ctnostmi zesnul v klášteře Preuilly⁶⁵ [pröji] roku 1641, neznámého dne. Jeho tělo bylo převezeno do kláštera Châtillon [šatijón] a leželo před stupněm presbytáře i s epitafem. (Hag., n. 572).

Roku 1879, posvěcení kostela Panny Marie od Krásného Pramene;⁶⁶ a opět roku 1926, kostela Panny Marie z Bonnetcombe⁶⁷ [bonkôm].

22. září.

V Německu, blahoslavený a nejjasnější Biskup diecéze Freising **Otto**, syn Svatého Leopolda, markraběte Rakouského. Rodiče mu určili cestu duchovního stavu, svá studia absolvoval v Paříži ve Francii, a když se jednou vracel domů, přenocoval v klášteře Morimond, a s dalšími patnácti druhy, kteří s ním cestovali, vybranými kleriky, se stal mnichem. Všichni pak byli povýšeni k různým klerikálním poctám. Otto byl pak asi po dese-

---

62 *Monasterium Castellionis*, **Abbaye de Chatillon** byl cisterciácký klášter u obce Pillon nedaleko Mét na severu Francie. Založen 1153 z Trois-Fontaines, zrušen 1791.

63 *Octavius Arnolphini*, **Octave Arnolfini**

64 *Charmeia*, **Abbaye de la Charmoye** byl cisterciácký klášter u obce Montmort-Lucy nedaleko Paříže. Založen 1167 z kláštera Vauclair, zrušen 1791.

65 *Monasterium Pruliense*, **Abbaye de Preuilly** byl cisterciácký klášter u obce Égligny, nedaleko Paříže. Založen 1118 jako teprve pátá dcera Cîteaux, zrušen 1791.

66 *Abbatia B. M. de Bellofonte*, **Abbaye Notre-Dame de Bellefontaine** je trapistický klášter v obci Bégrolles-en-Mauges nedaleko Nantes na západě Francie. Založen 1120 jako cisterciácký, zrušen 1790, obnoven trapisty 1816.

67 *Bona Cumba*, **Abbaye Notre-Dame de Bonnetcombe** byl cisterciácký a trapistický klášter v jihozápadní Francii nedaleko Toulouse. Založen 1167 z Candeil, zrušen 1791, obnoven trapisty 1876, opuštěn 1965, do roku 2017 osídlen různými instituty zasvěceného života. (červenec, pozn. 10)

ti letech zvolen třetím Opatem kláštera Morimond, a téhož roku 1137 či 1138, dílem svého bratra Konráda III., se proti své vůli stal Biskupem diecéze Freising v Bavorsku. Když se pak v Řezně označil křížem, od té doby pak měl podíl na všech útrapách vojsk císaře Konráda. Navštívil Jerusálém, a když se navrátil do vlasti, jeho synovec Fridrich I. Barbarossa se zmocnil vlády, a on mu byl častým rádcem i ve záležitostech vlády. Ukázal se býti nejen obnovitelem své diecéze, ale spíše jejím zakladatelem. Mezi německými Biskupy byl považován za prvního mezi prvními ve znalosti Písma a Aristotelovy filosofie. Byl zcela oddán mnišskému životu, a nemálo jej ve své diecézi prosazoval, a ani svůj řádový hábit nikdy neodložil. Roku pak 1158, při příležitosti generální Kapituly, se odebral do Cîteaux, a třebaže mu bylo sotva čtyřicet pět let, již před nějakou dobou však stížen nemocí a uondán slabostí těla, podnikl namáhavou cestu do kláštera Morimond. Zde již nepochyboval o blízkosti svého odchodu ze světa, a knihu, kterou sepsal, předal vzdělaným řeholníkům, aby dle jejich uvážení byla opravena. Zanechal také velké příklady své pokory, a uprostřed množství Biskupů a Opatů odešel z tohoto světla světa. (Hag., n. 93).

Roku 1902, posvěcení kostela Panny Marie od Svatého Remigia ve městě Rupefort v Belgii, jehož svátek se slaví dne 17. října.

23. září.

V klášteře Panny Marie z Dombes [domb], roku 1905, získal korunu života Důstojný Pán **Alois Moirant** [moarán], Opat. Ze semináře vstoupil do kláštera Panny Marie z Aiguebelle⁶⁸ [égebél], odkud byl jako novic vyslán, aby založili zmíněný klášter. Vyzařoval zbožnost, bělostnou čistotou panického ducha, a neobyčejnou mírnost, takže ti, kteří jej viděli, byli nemálo pohnuti. Pěstoval však především ctnost poslušnosti. Pak však po šestnáct let zaujímal úřad Převora, a vypráví se, že byl svému konventu světlem i otcovskou postavou. K sobě byl převelice tvrdý a přísný, k ostatním však podivuhodně sladký a milý. Ode všech však vyžadoval na prostou poslušnost Řeholi, avšak s takovým rozlišováním a doprovázením, a sloužil s takovým radostným nadšením ve věcech tělesných i duchovních, že byl jedinečným způsobem milován. Čistota jeho života a vznešenost ducha také přitahovaly mnoho lidí ze světa, a jeho

---

68 *Monasterium B. M. de Aquabella, Abbaye Notre-Dame d'Aiguebelle* je trapistický klášter, založený 1137 z Morimondu jako cisterciácký, zrušený 1791, obnovený v roce 1815 trapisty přicházejícími z La Valsainte. (červen, pozn. 92)

pokoje se postupně staly útočištěm duší, především kněží. Roku 1882 pak byl zvolen třetím Opatem, kdy v sobě výtečně spojoval úděl Marty i Marie. Své oči skromně sklopil a tvář zachoval klidnou, když viděl někoho přicházet, a všichni cítili, že nikterak nenechává své myšlenky zbloudit od Boha. Nejvyšší péči věnoval liturgickým záležitostem, aby byly vysluhovány přesně dle rubrik. Celým srdcem lnul k rozjímání nad Svatým Písmem, k asketickéologii a životům Svatých. Nemałym trápením mu byla křehkost a úzkosti jeho vlastního svědomí; avšak nikdy Boha nežádal, aby jej od této nemoci duše osvobodil. V sužování ze strany světských vládců i v nemocech těla naplněných bolestmi s láskou zdravil Kristův kříž. Velmi často, když byl znovu a znovu v koncích, poté, co již vyřkl svá poslední slova: «Zkrátka už budu v nebi zpívat Alleluia», po přetěžkém třicetihodinovém smrtelném zápasu, tento převelice oddaný služebník Mariin svou duši navrátil Bohu dne sobotního. (Hag., n. 737).

24. září.

Ve Španělsku, v klášteře Svaté Anny v Ávile,⁶⁹ ctihodná panna **Maria Vela y Cueto** [kueto], mniška, přezdívána «Mulier fortis».⁷⁰ Jako dívku ji zbožná matka přivedla do kláštera, a Pán ji ráčil sdělit, že chce, aby měla vždy s sebou Jeho potěšení. Aby v noci ani ve dne nepřerušila modlitbu či rozjímání, vsedě na židli či vkleče před postelí jen lehce pospávala. Cele se oddala Pánu, a ona sama se Mu dala jako věc, kterou mohl používat i zneužívat dle své libosti; a ve všech záležitostech, malých i velkých, se utíkala k Pánu, plna důvěry rozmlouvala s Pánem, až ji sám Pán ráčil s láskou nazývat «má Maria». Aby se však tolik nelišila od svého Ženicha Krista, snažně prosila Boha, aby jí dovolil spolu se Ním trpět. Tuto prosbu Pán vyslyšel, a její život byl od té chvíle sledem protimluvů a útrap, k nimž si sama přidala mnohá převelice tvrdá kající cvičení. Také ji zachvátila těžká choroba, a když se spolu se sestrami modlila žalm «Hospodin je můj pastýř, nebudu mítí nedostatků», vypustila svého sladkého ducha tohoto dne roku 1617. Její pohřební obřady chtěl vést samotný diecéz-

69 *Abulense cœnobium S. Annæ*, **Real Monasterio de Santa Ana** byl klášter cisterciáček ve městě Ávila na východě Španělska mezi Madridem a Salamankou. Založen 1350 pro konvent kláštera sv. Klementa, pod ochranou sv. Benedikta. V roce 1502 se přidalo patrociniium sv. Scholastiky a sv. Milliana, v první polovině 16. století se změnilo na sv. Annu. V letech 1954 – 1978 klášter obývaly trapistky.

70 **Silná** či **rádná žena**, narážka na Přísloví 31:10 - „Řádnou ženu, kdo ji najde? Větší cenu má než perly. Srdce jejího manžela na ni spoléhá, o zisk nemá nouzi. Přináší mu jen prospěch, nikdy škodu po všechny dny svého života.“

ní Biskup a na jeho příkaz byla pohřbena v kostele. Též se její svaté tělo až dodnes zachovalo neporušené. (Hag., n. 554).

V klášteře Panny Marie Andělské v Japonsku, roku 1915, obdržela za svou poslušnost odměnu od Boha Matka **Maria Berchmans Piguet** [berchmans pige], mniška. Obdržela vzdělání od řeholních Sester, již ve světě vedla život převelice oddaný Bohu, vstoupila pak do kláštera Panny Marie od Neposkvrněného Početí ve městě Laval. Odtud pak byla spolu s dalšími sestrami vyslána do Japonska, takže se ve své veliké poslušnosti vydala na cestu, třebaže zpočátku byla přemožena převelikým steskem po vlasti a touhou po svém prvním klášteře. Ty se pak projevíly všelijakými bolestmi duše i jejího slabého těla, avšak žádným způsobem je nedala najevo navenek. Později pak, když jí moudří duchovní vůdci pomohli, velkodušně to vše vydala jako oběť neporušenou. Hořela totiž láskou k Ježíši, takže již nemyslela na sebe, žila z hloubi duše spojená s božskou Matkou, již se ze své vůle zasvětila a své zasvěcení sepsala na papír vlastní krvi. Takto pak svatě připravena, když se stala magistrou japonských novicек, nedbala obtížnosti jazyka, a tutéž hořící lásku k Ježíši zapalovala i v jejich srdcích, a třebaže trpěla těžkou chorobou, celá se jim zasvětila, takže v oné vzdálené zemi vytvořila druh mnišek převelice horlivých v řeholním životě, který dodnes žije v tomto krásném kvetoucím klášteře. (Hag., n. 768).

Roku 1262, posvěcení kostela v klášteře Oberschönenfeld.

Roku 1856, posvěcení kostela, nyní Basiliky minor, Panny Marie v Aiguebelle⁶⁸ [égebel].

25. září.

V Guyaně [guajaně], roku 1798, byl umučen Dom **Malachiáš Bertrand** [bertrán], mnich a provisor belgického kláštera Orval.⁷¹ Když trávil čtyři roky po zrušení svého kláštera v Lucembursku, kde se skrýval, jat apoštolským zápalem všemožnými způsoby posiloval umdlévající duše, avšak v měsíci listopadu roku 1797 byl zajat a uvržen do žaláře. Spolu s dalšími kněžími byl pak posazen na vůz, sužován zimním nečasem i podlým chováním a útlaky nestoudných strážců, a po cestě, která trvala měsíc, byl přiveden do shromaždiště v Rupefortu, kde musel podstoupit podobné

---

71 *Monasterium Aureævallis*, **Abbaye Notre-Dame d'Orval** je trapistický klášter v Belgickém Lucembursku (nedaleko Bruselu). Založen 1070 jako benediktinský, 1132 se stal cisterciáckým (Trois-Fontaines), 1793 vypálen a zničen, obnoven jako trapistický v roce 1926. (červenec, pozn. 5)

útrapy, a kde bylo roku 1794 umučeno mnoho mučedníků Francie. Odtud vyrazili do Guyany, byl přivezen do hrozné pustiny osady Conanama, kde s vyrovnaným duchem a klidnou tváří vytrpěl takové věci, že třebaže měl dostatek tělesných sil a byl v nejlepším věku, když tam strávil šest týdnů, těmito neuvěřitelnými útrapami byl přemožen, a jako vítěz a Vyznavač víry slavně odešel do nebe, aby přijal slavnou korunu. (Hag., n. 300).

V německém klášteře Heisterbach, připomínka zbožného mnicha **Cæsaria**, který jako přeslavný dějepisec a ve svém klášteře svého času i novicmistr, ukázal se býti zbožným a převelice užitečným spisovatelem záležitostí své doby a především svého Řádu. Ze svých mnoha děl některá sepsal jako mladík, aby se cvičil, jiná na žádost bratří či z poslušnosti Opatova příkazu. Když nějaké po nocích sepsal, vždy je pokorně a moudře nabídl čtenářům, neboť často požádal i samotného svědka popisovaných událostí, aby si je přečetl či opravil. Sepsal ovšem také kázání či homilie na rozličná místa Písma Svatého, skutky Svatých a také knihy příkladů či zázraků a vidění. To jsou příklady děl, která si získala a stále mají výjimečný vzhlas; avšak tím si získala punc důvěryhodnosti, který ovšem patří spíše oné době než samotnému Caesariovi. Když však vypráví o dějinách, samotní otcové Bollandisté⁷² jej chválí jako vynikajícího a poctivého spisovatele, jehož dílo «by se mělo umístit mezi nejlepší hagiografické památky jeho i všech časů». Zemřel pak kolem roku 1245. (Hag., n. 390).

26. září.

V klášteře Panny Marie z Trappy, 28. dne tohoto měsíce roku 1691, zesnul Dom **Bruno Le Digne** [lɛ diɛ̃], mnich a kněz. Předtím byl mnichem kláštera Val-des-Choux⁷³ [val-dé-šú], velmi vlažným v řeholním životě, avšak když uslyšel opata de Rancé vyprávět o pravém mnišském životě a jeho nebeských útěchách, novost této záležitosti zapálila jeho ducha a on požádal o hábit Řádu. A když v duchovním životě trochu pokročil, samotné své nedokonalosti spasitelně použil, aby prohloubil svou pokoru.

---

72 **Bollandisté** (*Société des Bollandistes*) se nazývá pracovní skupina vzdělců zabývajících se kritickým zpracováváním životopisů katolických svatých. Skupina vznikla na začátku 17. století kolem projektu *Acta sanctorum*, kterou započal antverpský jezuita **Jean Bolland**, jehož pokračovatelé byli zejména Daniel Papebroch a Godefridus Henschenius.

73 **Vallis-Caulium**, **Val-des-Choux** byl klášter nedaleko Dijonu na severovýchodě Francie. Založen 1193 s vlastní řeholí a životem připomínající kartusiany s cisterciáckou inspirací, v roce 1762 přešel do Cisterciáckého Řádu jako dcera Sept-Fons, v roce 1791 zrušen.

Boha měl neustále v duchu přítomného; a žádná práce či přísnost života se mu neošklivila. Avšak zachvátila jej choroba střev. Téměř po osm let jej tato choroba napadala a zase odcházela, a bez oddechu podstupoval tyto vpravdě přetěžké útrapy. K nim se přidala i další zla, on však veškerý tento čas vše snášel pro lásku Kristovu se srdcem zkroušeným a s nanejvýš pokojným duchem a trpělivostí, dokonce Bohu vzdával díky, a třebaže jej osten bolesti takřka smrtelné často sužoval, nezanechal své dobrovolné přísnosti života ani práce. Tento druh mučednictví, který Svatý Otec Bernard nazýval oním krvavým mučednictvím, jímž jsou údy sužovány, sice mírnější v hrůze, avšak obtížnější svým trváním, nakonec šťastně dokončil. (Hag., n. 626).

Ve Španělsku se připomíná **Anna de Villaroël** [vijaroel], mniška od Svaté Anny v Ávile.⁶⁹ O této svaté ženě se vypráví, že žila jako anděl spíš než člověk, a zachovávala neustálé *silentium* až do smrti. Tvrdé kůly, ke všemu holé, používala místo lůžka. Každý den byla obcerstvována životodárnou Svátostí Těla Kristova, kterou když převelice oddaně přijala, upadla ihned do vytržení. Zesnula pak roku 1600. (Hag., n. 503).

27. září.

Ve Francii, **blahoslavený Guichard** [gišár], Arcibiskup lyonský, nazvaný sobě rovným «mužem neporovnatelné svatosti». Z mnicha kláštera Cîteaux se stal Opatem kláštera Pontigny⁷⁴ [pontýňi], a téměř po třicet let vládl tomuto klášteru a založil z něj mnoho klášterů nových. Hodně znamenal pro Svatého Otce Alexandra III., který se v čase rozkolu utekl do Francie. Se souhlasem téhož Pastýře celé Církve našel Svatý Tomáš, Arcibiskup z Canterbury [kantøbery], ve svém vyhnanství útočiště v Pontigny, aby tam našel též pohostinnost a pomoc. Níterné přátelství spojilo svatého Biskupa s blahoslaveným Opatem. Později pak dílem téhož Svatého Tomáše i jiných ctihodných mužů, jej pak též Svatý Otec ustanovil Arcibiskupem lyonským, a pak jej také v Montpellier vysvětil. Poté byl také ustanoven Primasem Francie a Vyslancem Apoštolského Stolce. Vypráví se, že byl také vynikající básník, a v tomto umění používal ostrý břit i živost svého rozumu, aby ukázal vážnost mravů v ostatních záležitostech. Poté, co patnáct let řídil osudy své diecéze, odešel z tohoto údolí

---

74 *Pontiniacum*, **Abbaye de Pontigny** byla jedna z prvních čtyř dcer Cîteaux. Leží asi 180 km od mateřského kláštera nedaleko Auxerre na severozápadě Burgundska. Založen 1114, zrušen 1791.

smrti,⁷⁵ pravděpodobně roku 1181; a jeho tělo pak bylo převezeno do Pontigny, kde bylo uloženo do velké kaple chrámu. (Hag., n. 112).

V lucemburském vévodství, památka blahoslavené Abatyše kláštera Clairefontaine⁷⁶ [klérfontän] **Jany**, o níž se vypráví, že si zasloužila často rozmlouvat a přebývat se svatými občany Božími a především se slavnou Boží Rodičkou. Ve sloupořadí klášterního kostela lze vidět kamennou tvář Panny Marie, jež dle spolehlivé tradice této Abatyši Janě, když přicházela, aby se k ní modlila a uctívala ji, odpovídala na pozdrav úklonou hlavy, a to často. (Hag., n. 452).

Roku 1842, posvěcení kostela Místa Svatého Bernarda ve městě Bornem.

28. září.

Ve francouzském klášteře Longpont⁷⁷ [lõnpõn], **Blahoslavený Jan z Montmirail**⁷⁸ [mõnmirél], mnich. Byl urozeným mužem v celém francouzském království slavně vyvýšeným, jenž i krále Filipa II. Augusta, s nímž jej pojilo pevné přátelství, s neuvěřitelným nasazením vysvobodil ze středu nepřátel a smrtelného nebezpečí. Ze světské marnosti jej Boží milost povolala zpět, na svém hradě Montmirail [mõnmirél] zbudoval útulek pro chudé a poutníky, v němž jim on sám posluhoval, líbal jejich ošklivé vředy; a zápach tento vítěz nad sebou pociťoval v plnosti; a přikázal, aby potřeby, které jsou určeny pro nemocné, jim především on sám podával a obsluhoval je; a mrtvé on sám často odnášel ku pohřbu; navštěvoval také malomocné, dával jim almužny a přitom jim vždy políbil ruku, chudé nechával spát ve své posteli, zatímco on sám spal na zemi. Poté se však, se souhlasem manželky, ve věku více než padesáti let vydal do kláštera Longpont [lõnpõn]. Zde pak na převelice prostých pokrmech krotil své chutě, a měl ve zvyku je mísit se studenou vodou, aby při jídle nepoci-

---

75 *a mortali hac statione*

76 *Abbatia Clarifontis in Belgio, Abbaye de Clairefontaine (Belgique)* byl klášter cisterciáček nedaleko belgického města Arlon na hranicích s Lucemburskem. Založen 1247, zničen 1794. Jméno a duchovní tradice kláštera byly použity v obnoveném trapistickém klášteře u města Bouillon. Existuje ještě mužský klášter v Clairefontaine na východě Francie u Dijonu. (červenec, pozn. 64)

77 *Abbatia Longi-Pontis, Abbaye Notre-Dame de Longpont* byl cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci na severu Francie mezi Paříží a Remeš. Založen 1131, zrušen 1793, na místě kláštera je nyní „cisterciácká“ hospoda s ubytováním. (srpen, pozn. 104)

78 *Joannes de Monte-mirabili*

ťoval ani trochu potěšení. To dělal také proto, aby zanechal přeslavné památky své poslušnosti a lásky, a co více, své pokory. Téměř sedm let strávil v řeholním životě, když na svátek Svatého Michaela Archanděla roku 1227 odešel k Pánu; a Pán ráčil u jeho hrobu vykonat mnoho zázraků pro zásluhy svého svatého. Jeho úctu, která trvala od nepaměti, potvrdil Papež Lev XIII. roku 1891. (Hag., n. 39).

29. září.

Narození pro nebe Svatého Mořice, Opat, jehož svátek slavíme dne 13. října.

V Clairvaux, **blahoslavený Konrád z Urachu**, Kardinál. Pocházel z durynské hraběcí rodiny, když byl jako mladík děkanem kapituly Svatého Lamberta v Lutychu, použitím politických intrik a lidské nevěrnosti jej božská Prozřetelnost dovedla do kláštera Villers⁷⁹ [vijé]. Tam byl ovšem, sotva uplynulo pár let, ustanoven Převorem, a roku 1209 zvolen Opatem. Odsud byl pak povolán, aby vládl klášteru Clairvaux, a roku 1217 samotnému Cîteaux. Když zastával tento důstojný úřad, navrhl generální kapitule, aby se každý den zpívala antifona Salve Regina. Už když byl Opatem zmíněných klášterů, přijal k vyjednání mnoho záležitostí od Svatých Otců Innocence III. a Honoria III. Roku 1219 byl pak tímtež Nejvyšším Pastýřem kreován Kardinálem-Biskupem diecéze Porto a Santa Rufina.⁸⁰ Byl ustanoven papežským Vyslancem v Okcitanii,⁸¹ aby podporoval křižáky proti bludařům a kněžstvo opět přivedl na cestu dávné svatosti. Také právě vzniklý Řád Svatého Dominika prosazoval, kde mohl. Další velká provincie, která mu byla svěřena, bylo Německo, kde měl kázat kříž. Tuto oblast prošel křížem krážem, a usmiřoval tam znesvářené strany, trestal porušení čistoty víry a mravů, napravoval kněžstvo i mnichy. Nicméně posvátná křížová výprava do Svaté Země kvůli zradě císaře Fridricha II. vyšla vniveč. Spisovatel z těchto časů pak o něm svědčí takto: „třebaže ve správě své diecéze vynikal podivuhodnou prozíravostí, nicméně ve správě takových věcí svého ducha tak silně nutil, aby sloužil Duchu

79 *Villarium*, **Abbaye de Villers-en-Brabant** byl cisterciácký klášter v belgickém městečku Villers-la-Ville poblíž belgického Bruselu. Založen 1146 z Clairvaux, zrušen 1796 během Francouzské revoluce. (červen, pozn. 79)

80 *Diocesis Portuensis*, **Diecéze Porto a Santa Rufina** je katolická diecéze, jež vznikla v roce 1119 spojením římských příměstských diecézí **Porto** (antický přístav na Tibeře, dnešní Castelnovo di Porto), a **Santa Rufina** (dnešní obec Fiumicino, kde je největší římské letiště, a okolí).

81 *Occitania*, **Okcitanie** je historická oblast na jihozápadě Francie, přibližně od Alp ke španělským Pyrenejím.

svatému, že se cele oddával záležitostem jednou světským, jindy zase duchovním, a z jedněch do druhých snadno přecházel, a svého ducha snadno správně obrátil.“ Zemřel v Itálii, na místě dnes již neznámém,⁸² v tento den roku 1227, a jeho tělo bylo dle jeho žádosti přeneseno do Clairvaux. (Hag , n. 149).

Roku 1258, posvěcení kostela Seligenthal⁸³ v Bavorsku, opět roku 1280, kostela Komůrky Nejblahoslavenější Panny Marie (Wurmsbach) ve Švýcarsku.

Roku pak 1865, posvěcení kostela Panny Marie od Milosti Boží,⁸⁴ přičemž tento klášter byl založen roku 1139, obnoven pak byl roku 1845.

Roku 1825, byl v Alsasku založen klášter Elenberg, když totiž poslední část mnichů z Darfeldu, a sice ti, kteří mezi nimi byli německé národnosti, přešli na toto místo; Darfeld pak byl založen 16. října 1795. — Téhož dne, klášter mnišek, který byl 28. prosince 1800 pod názvem Panny Marie od Milosrdenství založen poblíž městečka Rosenthal ve Vestfálsku, byl přesunut do téhož alsaského kláštera, opět pak 6. prosince 1895 do Altbronn.

Roku 1835 byl založen klášter Hora Svatého Bernarda⁸⁵ v Anglii.

30. září.

V Belgii, roku 1529, uložení do hrobu ctihodného představeného **Gerarda de Beausart**⁸⁶ [bósár], Opata kláštera Aulne⁸⁷ [óln], a Generálního Visitátora Řádu⁸⁸ v Belgii. Vzhledem k tomu, že pro přeslavné duchovní dary byl blízkým přítelem Ěrarda de la Marck,⁸⁹ Kardinála a Biskupa lutyšského, nejspíše na jeho pokyn tam znovu nastolil mnišskou kázeň, a dodržování společného života dle řehole. Musel vynaložit dlouhodobé a

---

82 Většina zdrojů mluví nejistě o Bari, jiné o Římu.

83 *Monasterium Felicis-Vallis*, **Kloster Seligenthal** je klášter cisterciáček v dolnobavorském městě Landshut, přibližně mezi Řeznem a Mnichovem. Založen 1232, 1236 podřízen klášteru Kaisheim, zrušen 1803, obnoven 1836.

84 *B. M. de Gratia Dei*

85 *Monasterium B. M. de Monte-Sancti-Bernardi*, **Mount St. Bernard Abbey** je trapistický klášter v obci Coalville, v anglickém hrabství Leicestershire. Založen 1835. (srpen, pozn. 101)

86 *Gerardus de Bellosarto*

87 *Alna (Monasterium Alnensis)*, **Abbaye d'Aulne** byl cisterciácký klášter nedaleko města Charleroi na jihu Belgie. Založen 657 jako benediktinský, 1147 byl nabídnut sv. Bernardovi a stal se cisterciáckým. Zrušen a zničen revoluční gardou v roce 1794.

88 *Ordinis Vicarii Generalis*

89 *Erardus a Marka*, **Ěrard de la Marck** (1472 – 1538) byl kníže-biskup v Lutychu od roku 1506 do roku 1538.

převelice obtížné úsilí, aby mnišky Řádu přiměl opět žít v klausuře. Tyto i přemnohé další památky, v nichž se ukázal jako bdělý a řádný pastýř, po sobě zanechal. Pohřben je v chrámu před hlavním oltářem. (Hag., n. 491).

Ve španělském klášteře Morerucla,⁹⁰ když se 15. století chýlilo ke konci, odešel Boží služebník **Benedikt ze Salamanky**, mnich a kněz. Aby mohl být přítomen modlitbě Božského Officia, nesužovala jej žádná nemoc. Věci, které používal, byly k dispozici všem, kdo si je žádali. Byl zvolen Opatem kláštera Melón,⁹¹ avšak volbu nepřijal, aby tím nebyl připraven o zásluhu poslouchajícího. Mnoho let strávil péčí o refektář, ovšem se vzácnou láskou a pečlivostí. Vlivem skutků obvyklé i neobvyklé kajcnosti mu ubývaly síly, především mu zeslábl žaludek natolik, že už nezvládl sloužit Mši, což však nahradil tím, že ministroval na Mších, které se sloužily po celý ranní čas. Ani pro vlhkost kostela, ani pro dlouhé klečení však neopustil tuto posvátnou službu. Jednoho dne ji opět vykonával, a na poslední Mši, kterou sloužil Převor, požádal, aby mu podal Nejsvětější Svátost,⁹² kterou když přijal, vydechl naposledy. A když se slavily pohřební obřady, jeho tělo zůstalo ztuhlé s koleny klečícími na zemi a očima i rukama obrácenými vzhůru k nebeským příbytkům, kam jeho duše již odešla. (Hag., n. 511).

V Rakousku, roku 1690, ze života odešel **Šimon Tomasch** [tomáš], mnich kláštera Svatého Jana ve Stamsu,⁹³ výjimečný ctitel Nejblahoslavenější Panny Marie. O slavnostních dnech se vyhýbal hovorům; jindy pak neříkal nic jiného než věci dobré a nábožné. Měl podivuhodné asketické vzdělání sladce prosycené i světlem nebeským. Byl vždy veselý, avšak převelice skromný, a pečlivý ve službě nemocným. Velmi zbožně

---

90 *Moreruela, Monasterio de Santa María de Morerucla* byl cisterciácký klášter mezi městy León a Salamanca ve španělské provincii Kastilie a León. Založen asi na počátku 11. století jako benediktinský, v roce 1131/3, nebo také 1143 přešel k cisterciáckému řádu jako dcera Clairvaux. Zrušen 1835.

91 *Monasterium *Metonensis*, spíše asi *Melonensis*, **Monasterio de Santa María de Melón** byl cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci na jihozápadě Španělska u portugalských hranic. Založen asi 1158 jako dcera Clairvaux, zrušen 1835.

92 *ut daret sibi sacram Synaxim*: synaxis (σύναξις) znamená shromáždění či společenství, zpravidla liturgické, nicméně kardinál Bona tento výraz použil i pro společenství člověka s Bohem, tedy Eucharistií.

93 *Monasterium S. Joannis in Stams*, **Klášter sv. Jana Křtitele** je cisterciácký klášter v tyrolské obci Stams nedaleko Innsbrucku. Založen roku 1273 z Kaisheimu. S výjimkou let 1807-1816 a 1939-1945 byl klášter vždy funkční. (červen, pozn. 73)

také zemřel, a mrtvý ještě pevně držel před sebou obrázek Ukřižovaného.
(Hag., n. 606).